

NØVN

Til minnis um mín góða vin Finnur Heinesen (Finnur á Gili) í Kunoy

f 31. aug. 1945

d 9. febr. 2014

Foreldrini hjá Finn vóru, Richard og Jensa Heinesen, mamman "Jensa" var fødd "Ennistein". Baði vóru fødd og uppvaksin í Kunoy, Richard var ættaður Norði í Húsi og Jensa var ætta á Gili, tey giftust og búsettust á Gili, fingi 10 børn, sum ikki var nakað óvanligt tá í tíðini.

Finnur var nummar 6 í syskinaflokkinum.

Foreldrini hjá Finn hoyrdu til tað ættarliði, sum ikki nívdist av kenslum sum hjálparloysi og ræðslu, teir gomlu lögdu á annan bógv, tóku snørið í hond, lögdu til

havs, vunnu gull og trúgv á egna meg, arbeiðsgleði, sum eisini kom jarðarbrúkinum til góðar, teir gomlu veltu upp úr nýggjum og fluttu bødgarðar livsins longur út. Fólkatálið vaks, og fleirfaldaðist, meðan vónin um framburð vaks til eina fasta trúgv uppá varandi menning. Tey gomlu høvdu lært, at geva seg til tols og at bíða, uttan at missa trúnnu uppá aðrar og betri tíðir.

Vísmaðurin og heimspekingurin, nevnliga Prædikarin, Sálomon Kongur sigur at,

"At liva hevur tíð sína, alt hevur tíð sína, og hvør

einasta fyritøka undir himli hevur tíð sína, at verða føddur hevur tíð sína og at doyggja hevur tíð sína, at planta hevur tíð sína, og at ríva upp tað ið plantað er hevur tíð sína.

Karla Johannesen (Karla í Innarstovu) og Finnur blivu hjartavinir fyri sløkum 10 árum síðani. Mangan hava vit fjallmennirnir hjá Finn siti væl við búgvi borð í Innarstovu, har treyt hvørki vátt ella turt.

Um nakar kennir til svára sorg, so er tað Karla. Einans 41 ára gomul, gjørdist Karla einkja, maður hennara "Elian" var við kunoyingum á fjalli Suðuri í Gjógv, lagnum dagin 19. Oktober 1981, í einum ógvuliga ringum váta-slettingsæli datt Elian oman og doyði á staðnum, einans

36 ára gamal. Tvey ár seinni, á heysti 1983 misti Karla elsta sonin "Jógvan Gunnleiv" vanligu nevndur Gulli, sum doyði av sjúku einans 13 ára gamal. Tann 9. Juli í 1998 vóru kunoyingar á fjalli í hagapartinum "Fyri Norðan", tá komu aftur sorgarboð, beiggi Karlu "Berint Hansen" var áhalsin, datt oman norði í Havnartindi og doyði á staðnum. Ein hevur hug at spyrja, "Eru tey í Innarstovu ikki nóg hart roynd, hví skulu tey líða so nógva sorg"? Framvegis standa vit spyrjandi, men tó við vón um, at tann sum øllum ræður leggur ikki størri byrðar á okkum, enn vit eru ment at bera.

Góða Karla, tú skalt hava stóra takk fyri, alt tað góða sum vit fjallmennirnir hjá



Finn hava noti av góðu hond tini inni í hugnaligu og gomlu Innarstovu, tað verður ikki lønarleyst ein dag, eisini skalt tú hava stóra takk fyri, at tú tók tær so væl av Finn, nú sjúkan gjørdi meira og meira um seg.

Eg var staddur umborð á norskum boripalli, tá yngri beiggi mín Sjúrdur, ringdi meg upp og segði at Finnur var farin, ógvuliga stillisliga inni í Innarstovu, fyri einum litlum tíma síðani, hevði Finnur lagt livsins búna frá sær. Livsólin var sokkin í vesturroða. Seinast vit tosaðu saman greiddi Finnur mær frá, at nú fór tað skjótt at vera, herviliga sjúkan gjørdi meira og meira um seg.

Finnur var ungur, tá hann saman við William bleiv valdur til seyðamann í hagapartinum "Fyri sunnan Gjógv" og hetta arbeiði gekk Finnur ógvuliga høgt uppí, og hevði altíð serligan tokka til Gjóvhaga. Aftaná útskiftingina bleiv Finnur ein av eigarunum í Byrgishaga, og tað fall í mín lut, at eg var fastur fjallmaður hjá Finn, enn minnist eg við gleði aftur á tá Finnur ringdi meg upp, og segði við síni djúpu og eyðkendu rødd "Vit hava boða fjall Suðuri í Byrgi í morgin" sum eg nú skrivi hesar reglur, fer hugur mín avstað við mær. Í andanum gangi eg eftir gøtuni Suður á Bø, bergtakandi Urðafjalls kvirran hevur lagt seg yvir Kunoyarbygd, úr kvirruni hoyrist suð av veingjum og fuglar sum blunda í nánd, komin líka suður um Lánna síggi eg at stovu vindeyga á Gili stendur opið, Finnur lenar seg niður á vind-eygakarmin og tosar niður í túni, stutt frá honum standa Haldur og Árni, tað er bara ein Árni, nevnliga Árni bóndin í Árnastovu, sum jú er syskinabarn Finn, tað hoyrist at prát teirra snýr seg um morgindagin, hvussu man morgin dagurin fara at roynast sum fjalldagur.

Finnur hevði eitt sjáld-

sama lætt lyndi, lætta og skemtingar sama lyndi, sum Finnur hevði, gjørdi mangt orðaskiftið til láturs, um menn onkuntið, tá teir gingu fjøllini (royting og skur) og arbeiði við hagreidding av seyði gekk sína vanligu gongd, so kundi viðhvørt okkurt orðaskiftið, um seyð, haga, ella um hvat skuldi sleppast upp og ikki, stinga seg upp millum menn á rættini, orðaskiftið helt á, til Finnur til seinast segði okkurt stuttligt, so alt bleiv ein berur látur.

Finnur, eg vildi so gjarna duga, at takka tær fyri alt tað góða eg minnist teg fyri, men tíðverri, eg dugi tað ikki, og eg eri tað ikki mentur. Nú ikki fyrr enn hálvan annan mána eftir at tú fór frá okkum kennist saknurin so stórus, eg havi ikki ordliga fata tað enn at tú ert farin handan sýnina, tað kennist løgi, at eg ikki longur ringi suður á Gil og tosi við teg, tú vart altíð so góður í ráðum, hjálpsamur, skemtingarsamur og nemmur at tosa við.

Deyðin er ikki tað seinasta, tú ert bara farin um sýnina. Tað sum vit áður vóru fyri hvørjum øðrum, tað eru vit enn. Meðan eg skrivi hesar reglur og minnini um teg kveikjast í mínum huga, so flenni eg soleiðis, sum vit báðir vóru vanir at flenna saman at onkrum skemtiligum. Deyðin og lívið hoyra saman. Lívið er framvegis dýrabært, tað heldur fram øld eftir øld.

Hví skuldi tú fari úr mínum huga, tó at tú nú ert farin úr míni eygsjón.

Finnur er farin og kemur ikki aftur til okkara, nei, vit fara til hansara.

"Tá sól er sett her, eg aftur síggi øll tey sum fóru heim undan mær, og í tí landi vit aldri skiljast, tá sól er sett her, í ævir har"

Alt er sum tað eigur at vera, vit síggjast handan sýnina.

Hvíl í friði kæri frændi

Djóni Kunoy

Tøkk



Hjartaliga takka vit øllum fyri sýnda samkenslu, tá okkara elskaði pápi, abbi. sonur og beiggi

Súi Poulsen

andaðist og varð jarðaður.

Takk fyri blómur, heilsanir og peningagávur, takk fyri vøkur orð í kapellinum, takk til prestarnar, Hanus á Gørðum og Jón Poulsen fyri góð orð í kirkjuni. Takk til kirkjutænarar, sangarar, berarar og gravara, takk til tykkum øll, sum bakaðu og hjálptu so væl til við ervinum. Ein serstøk tøkk til starvsfólkinu á Sjúklingahotellinum Tórshavn og til deild M á Klaksvíkar sjúkrahúsi, takk fyri ta stóru umsorgan, tit vísti Súna ta tíðina hann var hjá tykkum. Takk til tykkum øll, sum fylgdu honum til hansara seinasta hvíldarstað.

Familjunnar vegna

Katrin og Marianna v/ fam.

Beinir og Brandur, Marianna, Hans, Hanus og Ingrid v/ fam.

Tøkk



Hjartans tøkk fyri sýnda samkenslu, tá ið okkara kæri pápi, verfaðir, abbi og langabbi

Páll Jensen

Tórshavn/Gilleleje

so brádliga andaðist 24.12.2013 og varð jarðaður.

Tøkk til heimasjúkrasysturarnar og B6 fyri alla góða hjálpu, og øll tykkum, sum á ein ellan annan hátt hjálptu til við ervið og jarðarferðina. Og tøkk til øll tykkum, sum fylgdu honum til hansara seinasta hvíldarstað.

Vegna familjuna

Rannfrí Petrína Siri og Dan v/ familju